

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1161/2020
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Немања Милошевић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Нинослав Мајачић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8621/18 од 27.11.2019. године, у седници већа одржаној 15.10.2020. године донео је

ПРЕСУД У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж 8621/18 од 27.11.2019. године у ставу првом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 73/11 од 10.04.2018. године, ставом првим изреке, утврђено је да брачну тековину стечену у браку странака представља следећа имовина: стан број .., површине 32м2, на поткровљу у згради бр. .., у улици ...у ..., изграђеној на катастарској парцели бр. .. КО ..., на ком стану је одобрена легализација радова решењем Општине ..., Одељења за стамбене, грађевинске и комуналне послове бр. ../2003 од 23.08.2004. године, који стан је туженом по Споразуму о реалној деоби непокретности и уређивању начина коришћења заједничких просторија, инсталација и уређаја овереним пред Другим општинским судом у Београду Ов.бр. ../2004 од 21.09.2004. године, уписан код РС РГЗ СКН Београд 1 решењем бр. .. ; право својине од 4/100 идеалних делова двособног стана и кући бр. .., у улици ... у ..., изграђеном на кп.бр. .. КО ..., са правом коришћења наведене катастарске парцеле као и права коришћења помоћне зграде број .. и помоћне зграде број .., све уписано у лн.бр. .. КО ..., што је тужени дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилца по основу стицања радом током трајања заједнице живота у браку са туженим сувласник следећих непокретности: ½ идеалног дела стана број .., површине 32 м2, на поткровљу зграде у улици ... у ... бр. .., изграђеног на катастарској парцели бр. .. КО ..., ближе описаног у претходном ставу изреке и 2/10 идеалних делова двособног стана и кући број .., у улици ... у ..., са правом коришћења кп.бр. .. КО ... и помоћне зграде број .. и помоћне зграде број .., облик својине приватна, обим удела заједничка својина, све

уписано у лн.бр. .. КО ..., а што је тужени дужан признати и трпети да тужила своја права по основу ове пресуде упише у јавне књиге. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да брачну тековину стечену у браку тужиле и туженог представља и следећа имовина: стан број .., ванкњижно власништво, изграђен на другом спрату зграде број .. у улици ... у ..., на кп. .. КО ..., ближе описан у овом ставу изреке, као и гаражно место, ванкњижно власништво, у нивоу подрума зграде број .., у улици ... у ..., што би тужени био дужан признати и трпети. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужила по основу стицања радом током трајања заједнице живота у браку са туженим сувласник следећих непокретности: стана број .., ванкњижно власништво, изграђен на другом спрату зграде број .. у улици ... у ..., на кп. .. КО ..., ближе описан у овом ставу изреке, као и гаражно место, ванкњижно власништво, у нивоу подрума зграде број .., у улици ... у ..., што би тужени био дужан признати и трпети. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8621/18 од 27.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 73/11 од 10.04.2018. године у делу става првог и другог изреке, у односу на стан број .. површине 32м² на поткровљу у згради кућни број .. у улици ... у ..., изграђене на кат. парцели број .. КО Ставом другим изреке, укинута је пресуда Вишег суда у Београду П 73/11 од 10.04.2018. године у преосталом делу става првог и другог изреке, те у ставу петом изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

У одговору на ревизију туженог, тужила је предложила да се иста одбије и тражила је одређене трошкове на име састава одговора на ревизију.

Будући да вредност предмета спора прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у овом спору је дозвољена редовна ревизија, сходно члану 403. став 3. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...87/18), због чега нема места примени института посебне ревизије из члана 404. овог закона. Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП и нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП, ревизијом туженог се не указује. Такође, другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све битне

жалбене наводе и о њима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и Врховни касациони суд.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су бивши супружници и у току трајања брачне заједнице, стекле су стан број .., површине 32м², у поткровљу зграде број .., у улици ... у ..., изграђене на кат. парцели број .. КО Тужени је као архитекта учествовао у изради пројекта зграде у којој се стан налази и надзирао извођење радова на згради од добијања грађевинске дозволе до добијања употребне дозволе, па је од инвеститора зграде добио овај стан у својину као награду-накнаду за свој рад. Тужени је укњижен у катастру непокретности као власник предметног стана.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и утврдили да предметни стан представља заједничку имовину странака стечену током трајања њихове брачне заједнице, као и да је тужила по том основу сувласник ове непокретности са $\frac{1}{2}$ удела.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Према члану 180. став 1. наведеног закона, ако супружници не могу да се споразумеју о деоби заједничке имовине, деобу заједничке имовине врши суд (судска деоба), док према ставу 2. овог члана важи претпоставка да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки. Одредбом члана 180. став 3. Породичног закона прописано је да већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини, те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине.

Код неспорне чињенице да је предметна непокретност стечена радом у току трајања брачне заједнице странака, иста представља њихову заједничку имовину. У режим заједничке имовине улазе и новчане награде добијене у вези са радом једног од супружника, јер се вреднују сви облици рада, па је супротно ревизијским наводима, правилан закључак нижестепених судова да приходи и накнаде добијени током трајања брачне заједнице радом једног од супружника по уговору о делу, представљају њихову заједничку имовину. Стога и стечено стварно право туженог на предметном стану представља предмет заједничке имовине супружника, на којој се деобом може утврђивати сувласнички удео сваког супружника.

Полазећи од обориве законске претпоставке о једнаким уделима супружника у заједничкој имовини, прописане чланом 180. став 2. Породичног закона, правилно су нижестепени судови одлучили када су утврдили право својине тужиле са $\frac{1}{2}$ на предметном стану с обзиром да тужени није понудио доказе на околности из става 3. овог члана, на основу којих би се могло закључити да је његов удео у стицању већи. Стога су супротни ревизијски наводи о погрешној примени правила о терету доказивања из члана 231. став 2. ЗПП, неосновани, јер је на туженом био терет

доказивања чињеница које су битне за утврђење његовог већег удела у стицању, а што он није доказао. Осим тога, ревизија се не може изјавити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, сходно члану 407. став 2. ЗПП, па се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост нижестепених одлука.

Како се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као ставу првом изреке, применом члана 414. ЗПП.

Имајући у виду да трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић